

GAZDASÁG ÉS JOG

GYÖNGYÖSINÉ ANTÓK ÉVA

A társasági szerződés érvénytelensége a magyar társasági jogban
3. oldal

GULYÁS CECÍLIA

A szerződésátruházás gyakorlati problémái (javaslatok a szabályozás módosítására)
9. oldal

GÁRDOS ISTVÁN

Téves fizetés sorsa a felszámolási eljárásban
11. oldal

MUZSALYI RÓBERT

Csőd eljárások a számok tükrében
20. oldal

TÓTH NIKOLETT ÁGNES

A sportjog szakjogi jellege
24. oldal

9

XXIII. évfolyam,
2015. szeptember
www.hvgorac.hu

hvgorac

TEMATIKUS JOGI SZAKLAPOK

hogyan az ebben az időszakban kezdeményezett 44 csőd-eljárásból 32 a 2010-es évben indult. A Zalaegerszegi Törvényszék esetében az évenkénti eloszlás egyenletesebb, de ettől függetlenül továbbra is magas a csődeljárások száma, a vizsgált időszakban csak 2013-ban közelítette meg az országos átlagot. Az itt megjelölt adatokból azonban nem kell messzemenő következtetéseket levonni. Megvizsgálva a két törvényszék ebben a négyéves periódusban hozott határozatait kiderült, hogy például 2010-ben, a Heves megyében benyújtott csődeljárás iránti kérelmek nagy része (32-ből 31) érdemben nem volt vizsgálható, tehát elutasításra kerültek. A Zalaegerszegi Törvényszék esetében évente jobban megoszottak a csőd-kérelmek és nem volt ilyen magas az elutasítások aránya. Főként több kisebb cég, családi vállalkozás kísérelte meg a csődeljárás segítségével helyreállítani a gazdálkodását, és nagyjából egyenlő arányban zárult egyességgel, illetve megszüntetéssel az eljárás. Nem beszélhetünk tehát cégcsoportba tartozó gazdasági társaságok egy időben kezdeményezett csőd-eljárásairól, hanem más szubjektív okok miatt itt a bejegyzett cégek számához viszonyítva több eljárás indult, mint a többi megyében.

Összességében tehát elmondható, hogy nincs érdemi eltérés az ország törvényszékein indult csődeljárások számát illetően. A számadatok összevetése és az „első ránézésre” eltérő értékeket mutató megyei adatok megvizsgálása alapján megállapítható, hogy a bejegyzett cégek számához képest hozzávetőlegesen arányos számú csődeljárás indul valamennyi törvényszéken.

IV. Összegző megállapítások

Az elemzés során láthattuk, hogy a csődeljárás újraszabályozásánál kitűzött célok – a felszámolások számának visszaszorulása és a piaci nehézségekkel küzdő társaságok reorganizációja – csak visszafogottan valósultak meg.

Az nyilvánvaló, hogy a kezdeti felbuzdulás – a ké-

relmek viszonylag magas száma –, és a későbbi csökkenés között az időközben kialakult bírósági gyakorlat, illetve az is szerepet játszik, hogy a jogintézmény „használói”, a gazdálkodó szervezetek jobban megismerték magát a csődeljárást: annak valamennyi előnyével és hátrányával. Egyértelművé váltak a szabályozás hiányosságai – a hitelezői igények elfogadásával kapcsolatos visszaélni lehetőségek mind az adósi, mind a hitelezői oldalon –, és azt is leszögezhetjük az eddigi tapasztalatokból, hogy a 2009-es törvénymódosításban megfogalmazott célt, a reorganizációt az eddigi csőd-egyezségeknek csak nagyon kis százaléka tudta megvalósítani. Nem beszélhetünk ugyanis reorganizációról olyankor, amikor az egyezés csak azt tartalmazza, hogy a hitelező engedje el a követelésének egy bizonyos részét. A felszámolás alatt álló cégek száma az új szabályozást követően is évről évre nőtt. A közzétett statisztikai kimutatások alapján is azt láthatjuk, hogy 2014-ben minden régióban ez volt a jellemző: a legnagyobb mértékben Közép-Magyarországon (122,6%) és Észak-Magyarországon (57,3%) a többi régióban pedig 5–38% közötti növekedés volt (lásd: *Regisztrált gazdasági szervezetek száma, 2014*. Statisztikai Tükör 2015/22. Központi Statisztikai Hivatal, 2015. március 26. <http://www.ksh.hu/docs/hun/xftp/gyor/gaz/gaz21412.pdf>), de ennek a növekedésnek – álláspontom szerint – kevés köze volt a csődeljárás szabályozásában fellelhető hiányosságokhoz.

Nem vitásan szükség van olyan fizetéseképtelenségi eljárásra, ahol az adós megrendült gazdasági helyzetének a rendbetételére lehetőség van, az adós védelmet kap a bíróságtól egy bizonyos ideig, hogy átgondoltan előkészíthesse a megállapodását. A számok azt mutatják, hogy mindenképpen újra kellene gondolni, vajon a csődeljárás hatályos szabályai biztosítják-e ezt a lehetőséget, és a jövőre vonatkozóan megfelelő, kiegyensúlyozott segítséget nyújtanak-e az adósok és hitelezőik számára a folytatáshoz.

Muzsalyi Róbert

A sportjog szakjogági jellege

Alapvetés

Sporttörténelemmel foglalkozók szerint a sport spontán, az ember természetes mozgásigényéből és játékos természetéből fejlődött ki, tehát az ember alkotmányos joga a sportolásra, arra, hogy az állam teremtsen lehetőséget számára mozgásigénye kielégítésére, emberi természetjognak tekinthető.

Szent-Györgyi Albert szerint a sport nem csak testnevelés, hanem a léleknek a legerőteljesebb és legnevesebb nevelő eszköze. Úgy vélte, hogy a sport fogalma nem tévesztendő össze a pusztán testi ügyességgel, a rekordhajhászással, a nyereségvadászással, mert ezek a sport ellenségei. A sport ugyanis elsősorban szellemi fogalom.

A magyar Országgyűlés a sporttörvény elfogadásával az egyetemes kultúra részeként ismerte el a sportot, deklarálta kiemelkedő jelentőségét az egészségmegőrzésben, a személyiség formálásában, és a közösségi magatartás kialakítása területén, valamint különleges szerepét az ifjúság fizikai és erkölcsi nevelésében.

Azokat a jogterületeket, amelyek homogén társadalmi viszonyokat azonos módszerekkel szabályoznak, jogágaknak nevezzük. A sporttal kapcsolatban nem beszélhetünk ilyen egységességről, sem a szabályozott terület, sem a szabályozás mikéntjének szempontjából. A sportjog ugyan viszonylag önálló szakterületként értékelhető, de az általa szabályozott – más és más társadalmi területhez tartozó – viszonyokban a többi klasszikus jogág elemeit is alkalmazza.

A fentiekből következően a sporttal kapcsolatos jogszabályok nem (csak) egy konkrét jogszabályban találhatóak. Tulajdonképpen a sportjog jogszabályainak tekinthetjük mindazokat a normákat, amelyek a sportra vonatkozó rendelkezéseket tartalmazzák.

A sportjog önálló jogággá válásának nemzetközi feltételei már jórészt kialakultak. A sportügyek az Európa Tanácsban fontosságuknak megfelelő hangsúlyt kaptak. Az Európai Kulturális Egyezmény fogalmazta meg az oktatás, a kulturális örökség, az ifjúsági és sport ügyek számára a közös cselekvés kereteit, amely biztosítja az együttműködést a tagállamok és más országok között. Brüsszelben létrehozták az Európai Sport Információs Központot is, ahol megtalálhatjuk az európai sportpolitikára, szabályozásra, fejlesztési programokra és kutatásra vonatkozó adatokat. A „Sportoljon Mindenki” Charta volt az első olyan dokumentum, amely felhívta a figyelmet a rendszeres sportolás előnyeire, életminőséget javító jellegére, a beteg, fogyatékos személyek számára is elősegítve jobb társadalmi beilleszkedésüket és rehabilitációjukat. *„Mindenkinek jogot kell biztosítani a sportban való részvételre”* – ez a Chartában megfogalmazott követelmények közül az első.

Az Európa Tanács által kiadott Európai Sport Charta és a Sportetikai Kódexe az alábbiakban definiálja a sportot: a sport minden olyan fizikai tevékenység, amelynek célja esetenként vagy szervezett formában a fizikai és szellemi erőnlét kifejezése, vagy fejlesztése, társadalmi kapcsolatok teremtése, vagy különböző szintű versenyeken eredmények elérése. A Charta meghatározta a sporttal kapcsolatos európai elveket. Ezek közül kiemelte a polgárok közötti diszkrimináció tilalmát és a sport erkölcsi és etikai alapjait, a sportolók emberi méltósága, biztonsága megóvása érdekében. Ezek a nemzetközi normák azt támasztják alá, hogy egy jövődó, önálló jogággá működő sportjognak az alapelvei jól körvonalazhatók, s más jogágtól a specialitás szintjén elkülöníthetők lennének.

A sportjog létezését bizonyítják a sportra vonatkozó jogszabályok. A sport viszonyait szabályozó törvények, kormányrendeletek és miniszteri rendeletek számának és ezek tartalmának ismeretében a sportjog, mint tétel jogi terület létjogosultságát vitatni értelmetlen lenne. A sportjog léte 1996 óta tény. A törvényi szabályozás megtörténtével új alapokra helyeződött a sport jogi háttere. Fontos cél volt annak elérése, hogy a jogtudomány ne az ún. inadekvát törvények között kezelje a Sporttörvényt.

A sportjogban hagyományosan megkülönböztetjük egyrészt a köztevékenységet szabályozó közjogot, amelyre az jellemző, hogy az egyik fél maga az állam, a résztvevők között pedig alá- és fölérendeltségi viszony van, másrészt van a területnek egy civiljogi vetülete is, amelyben az autonóm struktúrában lévő jogalanyok egymással egyenlők, egyenjogúak és melérendeltek.

A „sportjogot” ellenzök szívesebben említik a „sportolás joga” kifejezést tekintettel arra, hogy a sportjogi jogág tárgyát nagy részben speciális („sportolói”) társadalmi viszonyok alkotják.

A sportjog a jogágak rendszerében

A sportjog egy speciális „keresztülfekvő jogág”. Egyúttal másodlagos is, tehát nem olyan alapvető jogágazat, mint a civiljog, vagy a közjog. Ezért – már előzetesen – kijelenthető, hogy a sportjog köztes karakterű, azaz részben civiljogi, részben közjogi alapállású.

A kodifikációs munkálatokban is részt vevő hazai jogászok egy része szerint azonban sem a szabályozás tárgya, sem tartalma, sem módszere nem rendelkezik olyan különleges és csak a sportjogra jellemző ismérvekkel, ami által sui generis jogággá kezelhetnénk a sportjogot.

A tágan értelmezett sportjog (állami és sportszövetségi együttesen) szabályozási módszere rendkívül változatos képet mutat, mindemellett, hogy megtalálhatóak benne közjogi és magánjogi elemek egyaránt. Számos speciális, csak rá jellemző jegyet is felmutat.

Közjogi jellegűek az alkotmányjogi szabályok (maga a sport lényegéhez tartozó önszerveződés, egyesülési joggal kapcsolatos szabályozás is ide tartozik), az állami sportigazgatás szervezetrendszerét, a sportfinanszírozást, a sporttevékenységhez fűződő adókedvezmény rendszerét szabályozó jogalkotás, a büntető- és szabálysértési tényállások (dopping, sport huliganizmus, eredmények manipulálása).

Magánjogi, polgári jogi eszközök dominálnak az amatőr sportolói jogviszonyokban, a kereskedelmi-, reklám- és arculat-átviteli szerződésekben, a versenyjogi és kártérítési/ felelősségi szabályokban. Ráadásul a hivatásos sporttevékenység ma már csak a munkajog által szabályozott módon folyhat. A sportbeli normák között egyaránt jelen vannak a kogens és diszpozitív jellegűek, és nagyon gyakori a keretjellegű szabályozás.

Jellemző továbbá a sport szabályaira a kiegészítő jelleg: a szabályozás mennyiségét és genetikáját tekintve az állami jog csak kiegészíti a sport önszabályozó szerveinek normaalkotását, valamint a sporttal kapcsolatos jogszabályokban testet öltő rendelkezések kiegészítik, speciális elemekkel színesítik a klasszikus jogágak előírásait.

Különleges elemeket is felfedezhetünk pl. a hivatásos sportoló munkaszerződésére vonatkozó különbségek a rendes munkajogtól (pl. határozott idő, próbaidő kikötésének tilalma, tartalmi többletelőírások a munkaszerződésben, rendkívüli felmondási okok stb.), vagy az Európai Unió joggal kapcsolatos derogációs szabályok a sport speciális jellegére tekintettel (munkajogban, versenyjogban, bevándorlással kapcsolatosan), de ilyen a sportolók, sportszakemberek és sportszervezetek felelőssége.

A fenti specialitások jogelméleti vitához is vezettek honi sportjogászaik között: míg *Nemes András* a sportjog elkülönült léte, sőt önálló jogággá válása mellett érvelt, addig *Kolláth György* igyekezett azt cáfolni. *Sárközy Tamás* egyfajta szintézisként a sportjogot (hangsúlyozottan csak az állami jogalkotást tekintve annak) vegyes szakjognak titulálta, kifejezve ezzel azt, hogy több jogág elemei fellelhetők benne, de nem mutat fel olyan lényeges egyedi elemeket, amely önálló jogági rangra emelné. *Klaus Vieweg* ezt a jelenséget

„keresztmetszet-anyagként” határozza meg, amelyről egyrészt megjegyzi, hogy a „keresztmetszet-anyagok elbűvölőek”, ugyanakkor később, már kevésbé hízelgően a sportjogot „kifejezetten komplex, toldozott-foldozott szabályhalmaz”-ként aposztrofálja.

A jogi lét fontos ismérve a normák érvényesülése, amely a sport világában egyértelműen megvalósul. Míg ugyanis egy-egy nemzetállami jogszabály csak az adott ország területén belül hatályos, addig a sport civil szabályai világméretűek, több százmillió természetes és jogi személy „engedelmeskedik nekik”. A legvitathatóbb kritériuma a speciális jogi szankció megléte.

A sportszövetségi normák esetében klasszikus értelemben vett jogalkotásról nem lehet szó, hiszen nem jogalkotási hatáskörrel rendelkező szervek hozzák létre őket (ugyanis az, hogy a sporttörvény lehetőséget ad a szövetségeknek szabályzatok alkotására nem minősül jogalkotásra vonatkozó felhatalmazásnak), és a szövetségek nem bocsáthatnak ki formális értelemben vett jogszabályokat (törvény, rendelet).

A nem szervezetten, nem versenyszerűen végzett testedzés, a tömegsport is sporttevékenységnek minősül. A szabadidősport számos új sportágat is hoz a sport körébe: például a természetjárást, a túraakerékpározást, vagy túraevezést, esetleg a barlangászatot, vagy a hegy-, illetve sziklamászást, amelyek nehezen illeszthetők a hagyományos sportágakhoz. A rekreatív sporttevékenység valahol a sport és az egészségügy határán helyezkedik el. Ugyanakkor a sport fogalma eredetileg egybefonódott a teljesítménykövetelményekkel, ilyen viszont a szabadidősportban lényegében nincs. A teljesítmény nélküli sportot a német irodalomban szellemesen „nichtsportliche Sport”-nak nevezik.

Hasonlóan bővítették a sport fogalmát a különböző rétegsportok. Ezek közül a diáksport a legősibb. A rétegsportok sajátos formája a fogyatékosok sportja, amelynek egy része élsport, másik része tömegsport, szabadidősport.

Eredetileg a sport amatőr sport volt, ahol az emberek kedvtelésből űzték a sportot, improduktív tevékenységnek vélték, bár már Rómában is voltak profi bokszolók. Az olimpia az amatőr sport világünnepéként indult, és az '50-es és '60-as években Every Brundige amerikai milliomos, NOB elnök mai szemmel nézve filléres költségtérítésekért is megfosztott egyes sportolókat olimpiai érméiktől.

Egyértelműen sporttá váltak a technikai sportok is: autó- és motorversenyzés, vitorlázórepülés, ejtőernyőzés, motorcsónaksport stb. A technika fejlődésével a technikai sportok is bővülnek.

Az továbbá, hogy mi a sport, sokban függ egy adott ország földrajzi helyzetétől és történelmi tradíciójától. A kutyaszánhúzás, jégfutás kiváló sport Kanadában, de aligha lesz az Magyarországon.

A magyar sporttörvény alapján sem lehet eldönteni, hogy az állami jogi szabályozás szempontjából mi a sporttevékenység, hogy például az utcai harcosok sportja, avagy az erős embereknek a televízióban közvetített vetélkedője sport-e vagy sem. Nincs világos elhatárolás, a modern társadalom komplex. A sport egyik oldalról a testnevelésből, a testkultúrából nőtt ki, ilyen értelemben az oktatás és a kultúra része. A sport a másik oldalról összenőtt az egészségüggyel, az egészséges

életmóddal, a népjóléttel. Ebben az értelemben a sport ma már nem az élsportolók belügye, hanem a mindennapi élet része.

Kolláth György szerint sportolás elsősorban magánügy, civil mozgásforma; a sport vertikuma pedig magánjóság, azaz akkor nem lehet és nem is „adekvát” azt paternalista-dirigista, közjogi karakterű törvénnyel megrendszabályozni.

A sport közvetetten társadalmi érdekeket is szolgál, hiszen a sport, a sportolás az egyén és a társadalom számára is számos előnnyel jár: az egészség fejlesztése és megőrzése mellett a sport az emberi kultúra részeként értékeket közvetít és visszajelzést ad az adott társadalomban jelen lévő problémákról, struktúrákról, jellegzetességekről. A sport tehát egy fajta tükörképe a társadalomnak.

A sportjogi szabályozás tárgya, a sportjogi normaalkotásról

A sport eredetileg tisztán magántevékenység volt, tehát a civil szféra része, a non-profit szféra részeként, az üzleti vállalkozásoktól elkülönülve fejlődött ki.

Kezdetben a nem versenyszerű sport semmilyen állami, jogi szabályozásban nem részesült, a versenysport pedig szinte kizárólag a civil önszabályozás tárgya volt. A XIX. század második felében ugyanis megjelentek a sportszerveződések: eredetileg a sporttal foglalkozó egyesületek, akik a sportolni vágyó emberek, azaz természetes személy tagjai sporttevékenységének szervezésére voltak hivatottak, ezért alapították meg őket a sportolni vágyók, akik egyben tagjaivá is váltak a „sportklubjuknak”.

A nemzetközi sportjogi irodalom szerint a sport egyik legtipikusabb jellemzője a normaalkotás – a szűkebb és tágabb értelemben vett versenyszabályok létrehozása. A szabályok „jogszabályszerű normák”, és egy adott sportág résztvevői számára sokszor erősebb „törvények” az állami jognál.

A XX. század második felében eljutottunk a nyugat-európai jóléti államhoz, amely polgárai testi egészségével is foglalkozik. A politikai és a gazdasági emberi-állampolgári alapjogok mellé megjelennek az ún. harmadik generációs alkotmányos alapjogok, mint például a megfelelő környezet biztosításához, a kultúrához, avagy az információkhoz való hozzáférés joga, az egészséges élethez való jog (persze főleg az irodalomban, kevésbé a tételes jogban).

A sport a fejlett országokban egyre jobban a megnövekedett emberi szabadidő eltöltésének eszköze, tömegjelenség lett (ún. szabadidősport), ahogy az élsport egyre jobban összefonódik az üzleti élettel, és egyben, részben látványsporttá, tömegszórakoztatási médiaeszközzé is válik, úgy erősödik a sport állami jogi szabályozása. Ez az állami jogi szabályozás természetesen lehetséges sok különálló jogszabállyal, avagy egy sporttörvénnyel a középpontjában. Európában mindkét megoldás ismert. Fejlett sportjog van például Németországban vagy Angliában sporttörvény nélkül, sporttörvénye van viszont Franciaországnak, Olaszországnak vagy Spanyolországnak.

Az 1996-os sporttörvény egyértelműen csak sport-

igazgatási és – mégpedig csökkentett mértékben, főleg a sportközalapítványok folytán – sportfinanszírozási törvény volt. A sport számos – elsősorban gazdasági jogi, kereskedelmi jogi – területét e törvény szabályozás nélkül hagyta.

Ezzel szemben a 2000-es sporttörvény jelentős érdeme, hogy jogágilag egységessé, lényegében teljessé tette a sport jogi szabályozását, világos és egyértelmű alapra kívánja helyezni a magyar versenysportot az eddigi félprofi-félamatőr keveredés megszüntetésével, megteremtette a sport versenyrendszerének pénzügyi biztonságát. (Lásd sportegyesület felszámolhatósága, sportegyesület professzionista szakosztályának elkülönítési lehetősége, a hivatásos bajnokság lebonyolítását szolgáló pénzügyi biztosítékok, a szakszövetségeknél bíróság által kirendelhető felügyelő biztos a gazdasági csődhelyzet megelőzése érdekében stb.).

Az új törvény megteremtette a sport szükséges mértekű piacosításának jogi alapjait – szponzorálási szerződés, merchandising szerződés. Alapvető nemzetközi tendenciákhoz igazította a törvény például a Sport Állandó Választottbírók felállításával is. Az új magyar sporttörvény egyértelműen megfelelt az Európai Unió egyébként csak csírájában létező sportjogának vagy az Európai Sport Chartának.

Az állami szerepvállalás a végleges (új) törvényesítésben jelentősen megerősödött, sok esetben nem szabályozásról, ösztönzésről-befolyásról, hanem sajnos állami irányításról van szó. Az állam túlzott beavatkozása a túlszabályozás mértékében is jelentkezik.

A mennyiségi túlszabályozás és az áttekinthetetlen paragrafus-szerkesztés különösen súlyos hiba egy olyan törvényt, amely nem jól képzett gazdasági vagy jogi szakembereknek szól (pl. a hitelintézeti vagy az értékpapírtörvény), hanem kis sportszervezetek tízezreinek, amelyek nem tudnak ügyvédt-jogtanácsost foglalkoztatni, vezetőik – sajnos – gazdasági, jogi, igazgatási kérdésekben járhatlanok. Ilyen értelemben megalapozott az a kritika, hogy a sporttörvény antidemokratikus és „értelmezési túlhatalmat” biztosított az akkori szakminisztériumnak, az ISM-nek, amely így elvileg nem kötelező „állásfoglalásaival” is tudott irányítani.

A XX. század utolsó harmadában a polgári társadalomban általában véget ér a sport-önnszerveződésének normaalkotási-normaalkalmazási monopóliuma. A sport nemcsak a magánérdek világa többé, hanem részlegesen átkerül a közérdek szférájába, közfeladattá is válik.

Polgári társadalomban megengedhetetlen a sport burkolt államosítása. Az állam szerepe a sportban csak kiegészítő-segítő-befolyásoló lehet. A sportnak a civil szféra részének kell maradnia, ahol első az önszerveződés és önszabályozás, éppúgy, mint a tudományban, művészetben vagy a kulturális élet más területein.

Főszabályként az állam ne avatkozzon bele a sport-szövetségek-sportegyesületek belső egyeztetési, becsületbíráskodási tevékenységébe, de a kínzó törvényszerűségeket, a sportolók alapjogainak megsértését az állam nem tűrheti el.

A fentieket összegezve feltehetjük a kérdést: mely területek lehetnek a „sportjogi” szabályozás tárgyai? Elsősorban említendő a sport szervezeti felépítése, amely mindenütt tárgya a jogi szabályozásnak. Készült egy összehasonlító tanulmány 30 ország sportügyi szabályozásáról. Az elemzés alapján a kutatók megállapították, hogy a vizsgált országok sportjának belső felépítése nagyon hasonlít egymásra. A sport állami támogatása szintén lényeges eleme a törvényi szabályozásnak.

A sportjognak a sporttal összefüggően alkotmányjogi, közigazgatási jogi, büntetőjogi, munkajogi, Európa jogi, polgári jogi vonatkozásai is vannak, lényegében mindazon jogszabályok összessége, amelyek a sporthoz kapcsolódnak.

A századfordulón a sport nemzeti, belső jogi szabályozását még feleslegesnek tartották, de az idők folyamán az európai államok felismerték a sport jogi szabályozottságának jelentőségét; azt, hogy a sport egyes területei igenis szabályozásra szorultak. Ez lehetséges egy törvény, ún. sporttörvény köré összpontosítva (Spanyolországban, Olaszországban, Magyarországon), de pl. az Európában talán legfejlettebbnek mondható német vagy angol sportjog nem ismert 2002-ben sporttörvényt, ezekben az országokban különböző részlet- és önszabályozások voltak ismertek.

A mai, modern értelemben vett sport a XIX. század második felében kezdett kialakulni, ekkor mutatkozott először tömeges igény arra, hogy a munkavégzésre vonatkozó szabályok megváltozásával keletkező szabaddit sporttevékenységgel töltsék ki. A modern sportban a sportversenyeken bárki egyenlő eséllyel vehet részt, ezzel a jelenséggel összefüggésben – tekintve, hogy a sport tömegeket mozgat meg a versenyzői oldalon is – a sport irányítása fokozatosan intézményesült, szabályozottá vált.

Tóth Nikolett Ágnes

GAZDASÁG és JOG

gazdasági hírlevél

Kiadja a HVG-ORAC Lap- és Könyvkiadó Kft.
1037 Budapest, Montevideo u. 14. Telefon: 340-2304, 340-2305

Felelős kiadó: dr. Frank Ádám, a kft. ügyvezetője
Felelős szerkesztő: dr. Gábor Zsolt • Műszaki szerkesztő: Bors Kriszta
Tördelő: Máthé József • Korrektor: P. Berka Antónia Mária
A szerkesztőbizottság elnöke, főszerkesztő: Sárközy Tamás

Szerkesztőbizottság: Balog Lajosné, Gadó Gábor, Pázmándi Kinga, Szentiványi Iván, Wellmann György, Zsuhár András
Előfizetéssel kapcsolatos információk a Kiadónál.
Tel.: 340-2304 • E-mail: info@hvgorac.hu
Megjelenik évente 12-szer, csak előfizetőknek.
Előfizetési díj: 33 540 Ft egy évre. Egy szám ára: 2795 Ft
Híreink, információink tájékoztatásul szolgálnak, nem tekinthetők hivatalosnak.

A Gazdaság és Jog információinak átvételéhez, az írások bármilyen célú felhasználásához és újraközléséhez, másolásához a kiadó előzetes engedélyre van szükség.
Nyomtatás: Multiszolg Bt.

ISSN 1217-2464

Jogkódex

Internetes jogi tudástár

www.jogkodes.hu

A lapban korábban megjelent cikkeket elektronikusan megtalálja a Jogkódexen!